

ROK WIARY

Słowo stało się ciałem (J 1,14) głosi Prolog Ewangelii św. Jana. Zawarta w nich Tajemnica – określana przez chrześcijan mianem Wcielenia Syna Bożego – wypełniła się zgodnie z prorocstwem starotestamentalnym zapisanym w Księdze Micheasza: *A ty, Betlejem Efrata, najmniejsze jesteś wśród plemion judzkich! Z ciebie mi wyjdzie Ten, który będzie władał w Izraelu, a pochodzenie Jego od początku, od dni wieczności (Mi 5,1-4a).*

Betlejem z hebrajskiego *Dom chleba*, stało się – za przedziwnym zrządzeniem Bożej Opatrzności – miejscem, gdzie z Maryi Dziewicy narodził się Jezus Chrystus (*Hic de Virgine Maria Iesus Christus natus est*). Słowa te po dziś dzień upamiętnia srebrna gwiazda znajdująca się w centralnej niszy groty, usytuowanej pod prezbiterium bazyliki Bożego Narodzenia. To właśnie skalne groty w czasach Jezusa pełniły funkcję pomieszczeń stajennych. Trzymano tam zwierzęta. Nie dziwi zatem fakt, że nowonarodzone Dziecię Maryja *owinęła w pieluszki i położyła w żłobie (Łk 2,7)*. Św. Augustyn objaśniając ową scenę wskazywał na żłób jako miejsce, gdzie zwierzęta znajdują pokarm. Teraz zaś w żłobie leży Baranek paschalny, Ten, który nazywa siebie samego chlebem danym z nieba – prawdziwym pokarmem, którego człowiek potrzebuje do podtrzymania swego człowieczeństwa (*Joseph Ratzinger Benedykt XVI, Jezus z Nazaretu. Dzieciństwo*).

Jezus Chrystus, Wcielony Syn Boży narodził się w najmniej – po ludzku zdawać by się mogło – godnym dla swojego majestatu miejscu, ale w ten sposób radykalnie oznajmił tajemnicę tego niezwykłego i bez precedensu w historii ludzkości wydarzenia, którego motywem i ostatecznym celem jest bezgraniczna miłość Boga względem człowieka: *Bóg stał się człowiekiem, abyśmy my mogli stać się Bogiem (św. Atanazy)*. Ubóstwo tego wydarzenia to klucz do właściwego sposobu widzenia rzeczywistości. Pójdźmy zatem adorować Nowonarodzonego Zbawiciela, pójdźmy oddać mu pokłon bo *kto zmierza ku Bogu, nie oddala się od ludzi, ale staje się im prawdziwie bliski (Deus caritas est, 42)*. Zostawmy Jezusowi w darze nasze szczere serce. Serce zatroskanego ojca, zranionej żony, krnąbrnego dziecka, cierpiącego starca. Zostawmy je, aby Jego miłość rozpałała je na nowo.

Autorzy projektu